

det skal være muligt at leve op til kriterierne for et EU-medlemskab.

De spørgsmål, som jeg mangler svar på fra både statsministeren og udenrigsministeren, er: Hvilken reaktion kan vi forvente fra Tyrkiets side, når vi bliver tvunget til at sige nej, fordi vi må se i øjnene, at de reformer, som er nødvendige, ikke kan gennemføres i det muslimske Tyrkiet? Og hvad sker der, når vi må konkludere, at EU ikke kan absorbere et land med 82 millioner muslimske indbyggere, der på nogle områder bliver den største medlovgiver og på nogle områder får vetoret over EU's lovgivning? Hvilken reaktion vil vi se fra Tyrkiets side? Jeg frygter, at vi vil se den reaktion, at Tyrkiet vender sig væk fra Vesten, og det er der ingen der har nogen interesse i.

Problemerne i Tyrkiet er markante, lige fra forfølgelsen af religiøse mindretal – jøder og kristne – og kurdere til en udpræget sympati for islamisk fundamentalisme. Vi har senest set det i analyseinstituttet PIO's opgørelse over sympati for terrorisme i Tyrkiet, hvor omkring 20 pct. tilkendegiver at have sympati eller forståelse for selvmordsaktioner, og vi har set, at over 40 pct. mener, at islam som sådan skal spille en rolle i verden – noget, der blev meget konkret eksemplificeret, da vi hørte Abdullah Gül, den tyrkiske udenrigsminister, meget klart afslå at være mægler mellem Vesten og islam i den såkaldte Muhammedkonflikt.

Vi ved, at Tyrkiet har markante problemer med at overholde basale frihedsrettigheder som ytringsfrihed, forsamlingsfrihed, kønnenes ligestilling og basalt demokrati. Det er ikke mere end 10 år siden, at Tyrkiet, den tyrkiske befolkning stemte en dybt fundamentalistisk regering til magten, Refah Partisi, der efterfølgende fik kendt sit regeringsprogram i strid med menneskerettighederne ved Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg.

Kl. 14.30

I øvrigt er den nuværende premierminister i Tyrkiet tidligere medlem af Refah Partisi, og det siger meget om den udvikling, der foregår i Tyrkiet. Og det siger meget om den umulige opgave, det er at gøre Tyrkiet til et vestligt samfund, et samfund, som kan leve op til de kriterier, man stiller til medlemslande i EU.

Jeg skal derfor på vegne af Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget afviser tyrkisk medlemskab af EU, idet det bemærker, at Tyrkiet ikke inden for en overskuelig fremtid kan forventes at gennemgå en sådan modernisering, så landet kan leve op til de krav, der stilles til medlemskab. Et forpligtende samarbejde som EU må nødvendigvis forudsætte en både politisk og kulturel ensartethed, hvilket Tyrkiet åbenbart ikke har i forhold til resten af EU.

På den baggrund erklærer Folketinget, at forhandlingerne med Tyrkiet aldrig skulle have været igangsat. Den reaktion, der kan komme fra Tyrkiet, når optagelsesforhandlingerne ikke fører til det ønskede resultat, vil næppe være ønskelig. I denne forbindelse erindrer Folketinget om, at flere medlemslande allerede har lovet deres befolkninger folkeafstemning om spørgsmålet. Folketinget opfordrer den danske regering til at gøre det samme.

Endelig understreger Folketinget, at det er vigtigt at knytte Tyrkiet til Vesten, hvorfor regeringen opfordres til at arbejde for gode handels-, forsvars- og sikkerhedspolitiske relationer til landet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 65).

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandling.

Så er det fru Charlotté Antonsen som ordfører.

Charlotte Antonsen (V):

Tyrkiets optagelsesforhandlinger om EU-medlemskab gik i gang i 2005. Det skete, efter at Tyrkiet i 1999 under den daværende Nyrupregering blev anerkendt som kandidatland. Realistisk set vil der gå mindst 10-15 år, før Tyrkiet kan blive medlem af EU. Dertil kommer, at der kan blive tale om overgangsordninger, hvor Tyrkiet ikke er fuldt med på alle politikområder. Det skyldes, at Tyrkiet er et stort og relativt fattigt land.

Som andre ansøgerlande skal Tyrkiet naturligvis leve op til Københavnskriterierne, der jo er et antal politiske og økonomiske kriterier. Det vil sige, at for at Tyrkiet kan blive fuldt medlem, skal man bl.a. respektere menneskerettigheder og mindretal. Økonomisk skal Tyrkiet være i stand til at gennemføre alle de EU-regler, der gælder i samarbejdet.